

Malkhiot, Zikhronot and Shofarot: Defining the Nature of Rosh HaShanah

Rabbi Dov Linzer

Yeshivat Chovevei Torah Rabbinical School

Framing questions:

What is the key theme? Kingship? Memory? Shofar? Are they equal, or is one the center?

Are Shofarot a vehicle for Malkhiot and/or Zikhronot, or do they stand alone? If the latter, what is their significance?

Look at the verses in the Torah where the day of Rosh HaShanah is designated as a Yom Tov and where the mitzvah of shofar appears (sources 1-2). Note that the nature of the day, and the purpose of the shofar, are not at all defined in these verses. [There is not even a verse that commands us to blow the shofar, and thus there is a debate what exactly the definition of the mitzvah is - to blow or to hear the blowing.] It is perhaps because of this lack of definition of the day and of the mitzvah of shofar, that the Rabbis instituted the Malkhiot, Zikhronot, and Shofarot verses in the central Musaf prayer – to help give definition to the day and the shofar.

1. Vayikra, 23:24

1. ויקרא כג:כד

Speak to the people of Israel, saying, In the seventh month, in the first day of the month, you shall have a day of rest, a memorial of blowing of horns, a holy gathering.

דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי
בְּאַחַד לַחֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם שַׁבָּתוֹן זִכְרוֹן תְּרוּעָה
מִקְרָא קֹדֶשׁ:

2. Bamidbar, 29:1

2. במדבר פרק כט:א

And in the seventh month, on the first day of the month, you shall have an holy gathering; you shall do no labor; it is a day of blowing the horn for you.

וּבַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאַחַד לַחֹדֶשׁ מִקְרָא קֹדֶשׁ יִהְיֶה
לָכֶם כֹּל מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ יוֹם תְּרוּעָה
יִהְיֶה לָכֶם:

Look at the text of the Malkhiot, Zikhronot and Shofarot blessings (Appendix), and note the structure. Each section opens with an introduction that presents the theme, is followed by supporting verses from the Torah, Writings, and Prophets, and ends with a verse from the Torah. The section closes with a supplication for the future, and a concluding blessing.

Note also that the closing supplication and blessing for the Malkhiot section is used in the central blessing of all the Amidah prayers for Rosh HaShanah, not just Musaf. [In this regard, Rav Soloveitchik points out that the final verse is usually incorporated into this closing supplication, but not so in the Malkhiot section. This is to allow the closing supplication of the Malkhiot to be used in the other Amidot without the explicit Musaf connection.] We will return to the significance of this point.

If we now turn to the Mishnah in Rosh Hashanah, 4:5 (source 3) we see that R. Yochanan ben Nuri and R. Akiva debate whether to include Malkhiot with Kedushat HaYom (mikadesh Yisrael v' yom hazikaron), as we do, or whether to put it earlier, with Keduhsat HaShem [ha'E-l ha'kadosh, or, on Rosh Hashanah, ha'melekh ha'kadosh]. It certainly fits the theme of ha'melekh ha'kadosh, but what of R. Akiva's critique – how can one separate Malkhiot from the shofar blowing? What is at the root of this debate? What does this say about the centrality of Malkhiot?

3. Mishnah Rosh HaShanah, chapter 4

3. משנה ראש השנה פרק ד

[5] The order of blessings: he says Avot [magen Avraham], Gevurot [michayeh ha'metim], and Kedushat haShem [ha'E-l ha'kadosh], and includes Malkhiot with them and does not blow the shofar. He then says Kedushat Ha'Yom [mikadesh Yisrael vi'yom hazikaron] and blows, Zikhronot and blows, and Shofarot and blows... This is the view of R. Yochanan ben Nuri.

[ד] סדר ברכות: אומר אבות וגבורות
וקדושת השם, וכולל מלכיות עמהן ואינו
תוקע. קדושת היום - ותוקע, זכרונות -
ותוקע, שופרות - ותוקע... דברי רבי יוחנן
בן נורי.

אמר לו רבי עקיבא: אם אינו תוקע
למלכיות למה הוא מזכיר? אלא: אומר

Said R. Akiva to him: If he does not blow the shofar for the *Malkhiot*, why should he say them? Rather, he says *Avot*, *Gevurot*, and *Kedushat ha'Shem*, and says *Malkhiot* with *Kedushat Ha'Yom* and blows the shofar, then he says *Zikhronot* and blows, and *Shofarot* and blows...

אבות וגבורות וקדושת השם, וכולל מלכיות עם קדושת היום - ותוקע, זכרונות - ותוקע, שופרות - ותוקע...

Look at the debate between R. Eliezer (quoted by R. Yehudah) and R. Akiva in the Tosefta (source 4). They are referring to the verse in Vayikra 23:24 (source 1), and deriving the blessings of the Amidah from the words and themes mentioned in the verse. R. Eliezer gives prominence to the Kedushat HaYom, whereas R. Akiva seems to downplay this theme. This parallels the debate in the Mishnah (source 3), where R. Yochanan ben Nuri gives prominence to Kedushat HaYom and R. Akiva combines it with another theme.

But what of Malkhiot? Where are they derived from? Consider also that the two verses (sources 1-2) mention the Zikhronot and Shofarot theme, but not the Malkhiot one.

4. Tosefta Rosh HaShanah, 2:10

4. תוספתא ראש השנה ב:י'

R. Yehudah says that R. Eliezer says: “A day of rest” (Lev. 23:24) - he says the *Kedushat HaYom*; “a remembrance” – these are the *Zikhronot*; “of blasts” – these are the *Shofarot*; “a holy gathering” – sanctify it.

ר' יהודה או' ר' ליעזר או' שבתון אומ' קדושת היום זכרון אילו זכרונות תרועה אילו שופרות מקרא קדש קדשהו.

R Akiva said to him: Why should we not read the verse as follows: “A day of rest” – a cessation from labor, for this occurs first? Rather read – “a remembrance” – these are the *Zikhronot*; “of blasts” – these are the *Shofarot*; “a holy gathering” – this is the *Kedushat HaYom*.

אמ' לו' ר' עקיבא מפני מה לא נאמ' שבתון שבות שכן הוא פוגע בשביתה ראשון אלא זכרון אילו זכרונות תרועה אילו שופרות מקרא קדש אילו קדושת היום.

The debate of the Tosefta is elaborated on in the Sifra (source 5). Here the Malkhiot theme is derived from Biblical verses. Note that R. Eliezer does not attempt to derive a source for Malkhiot. Also note that R. Akiva derives Malkhiot from the verse immediately preceding the verses that refer to Rosh HaShanah, thus tightly intertwining the Malkhiot theme with Rosh HaShanah. On the other hand, R. Yose ben Yehudah understands that there is a general requirement to mention Malkhiot prior to Zikhronot.

It seems that we are presented with three positions regarding Malkhiot: (1) They are not part of the themes of the day, only Zikhronot and Shofarot are, as these are the only themes mentioned in the verses; (2) They are a central part of the themes of the day; and (3) They are a theme, but not a central one, merely an introduction or framing of the Zikhronot.

This is what seems to be at the core of the debate between R. Akiva and R. Yochanan ben Nuri in the mishnah – are Malkhiot a theme of the day at all, and, if so, are they a central one? If they are not a theme, they do not belong in the central b'rakhot, and do not belong together with the shofar. If they are a theme, we must still consider how central they are to the day. Is the day about God's kingship, or is it about God's judgment and remembering us?

5. Sifra Emor, Parsha 11

5. ספרא אמור פרשה יא

Rabbi Eliezer says : “A day of rest” (Lev. 23:24) - he says the *Kedushat HaYom*; “a remembrance” – these are the *Zikhronot*; “of blasts” – these are the *Shofarot*; “a holy gathering” – sanctify it.

רבי אליעזר אומר. שבתון אומ' קדושת היום זכרון אילו זכרונות תרועה אילו שופרות מקרא קדש קדשהו

R. Akiva said to him... Rather read – “a remembrance” – these are the *Zikhronot*; “of blasts” – these are the *Shofarot*; “a holy gathering” – this is the *Kedushat HaYom* And where do I know that he includes with it *Malkhiot*? The verse teaches, “[to the

אמר לו' רבי עקיבא...אלא זכרון אילו הזכרונות, תרועה אילו השופרות, מקרא קודש זה קדושת היום. ומנין שיהיה כולל

poor and the stranger you shall abandon them, I am the Lord your God. And on the seventh month...” (Lev. 23:23-24).

R. Yose ben R. Yehudah says: What do we learn from the verse, “that they may be to you for a memorial before your God; I am the Lord your God.” (Num. 10:10)? For there does not seem to be what to learn from the (seemingly superfluous), “I am the Lord your God”? Rather, this is a paradigm, that whenever you says *Zikhronot* you shall always juxtapose *Malkhiot* to it.

Notice again in the Sifre (source 6) a debate regarding the source of Malkhiot on Rosh HaShanah. Notice, as in the Sifra, that one opinion gives it central prominence, underscoring its connection to the shofar, and suggesting that this is a central purpose of the shofar blowing, while the other derives it from an external source, suggesting that its theme is of a less central nature.

What is most significant to note is that in the opinion of R. Natan, the rabbis put Malkhiot first to serve as a framing or introduction for the Zikhronot. Asking God to remember us can only take place in the context of having first recognized God as king over us. The central theme of the day is Zikhronot, our standing for judgment and being remembered by God. Malkhiot are necessary to create the proper framing of Zikhronot, and not as a central theme of the day.

6. Sifre Bamidbar, Bi’ha’alotekha, section 76

“I am the Lord your God” (Num. 10:10), why is this said? Because since it states, “Speak to the Children of Israel saying, On the seventh month on the first of the month you shall have a day of rest, a memorial of blowing horns, a holy gathering” (Lev. 23:24) – but from this I do not hear [the need to recite] *Malkhiot*. The verse teaches, “The Lord his God is with him and the blast of the king is among them.” (Num. 23:21) – this is *Shofar* and *Malkhut*.

R. Natan says: This is not necessary. Behold it already states, “And you shall blow with the trumpets” (Num. 10:10) – this is *Shofar*; “and it shall be for you for a remembrance” – this is *Zikhronot*; “I am the Lord your God” – this is *Malkhut*. If so, why did the Rabbis see fit to recite the *Malkhiot* first, and only afterwards the *Zikhronot* and *Shofarot*? But, [the meaning is,] first make God king over you, and afterwards ask from Him compassion in order that you shall be remembered by Him, and by what? By the shofar of freedom.

For there is no shofar save the shofar of freedom. As it states, “And it will be on that day, that he will blow the great shofar...” (Isa. 27:13). But I still do not know who will blow it? The verse teaches, “And the Lord God will blast with a shofar” (Zech. 9:14). But we still do not know from where the blast will emanate. The verse teaches, “A voice of tumult from the city, a voice from the Temple, the voice of the Lord rendering recompense to his enemies” (Isa. 66:6).

In sources 7 and 8, consider how this idea – “First make God king over you” – appears in other contexts. In these cases, is the idea of God’s kingship the central theme (and the obligation of the mitzvot a secondary, derivative one), or are the mitzvot the central theme, and God’s kingship just the necessary context for them? Is the answer the same for both sources?

עמה את המלכיות תלמוד לומר ה' א-להיכם בחודש השביעי.

רבי יוסי ברבי יהודה אומר מה תלמוד לומר והיו לכם לזכרון לפני ה' א-להיכם שאין תלמוד לומר אני ה' א-להיכם אלא זה בניין אב כל מקום שאתה אומר זכרונות את סומך לה המלכיות.

6. ספרי במדבר פרשת בהעלותך פסקא עז

אני ה' א-להיכם למה נאמר לפי שהוא אומר דבר אל בני ישראל לאמר בחדש השביעי באחד לחדש יהיה לכם שבתון זכרון תרועה (ויקרא כג כד) אבל מלכות לא שמענו ת"ל ה' א-להיו עמו ותרועת מלך בו (במדבר כג כא) זה שופר ומלכות.

ר' נתן אומר אינו צריך שהרי כבר נאמר ותקעתם בחצוצרות הרי שופר והיו לכם לזכרון זה זכרון אני ה' א-להיכם זה מלכות אם כן מה ראו חכמים לומר מלכיות תחילה ואחר כך זכרונות ושופרות אלא המליכהו עליך תחילה ואחר כך בקש מלפניו רחמים כדי שתזכר לו ובמה בשופר של חירות.

ואין שופר אלא של חירות שנאמר והיה ביום ההוא יתקע בשופר גדול (ישעיה כז יג) אבל איני יודע מי תוקעו ת"ל וה' א-להים בשופר יתקע (זכריה ט יד) ועדין אין אנו יודעים מהיכן התקיעה יוצאה זה שנאמר קול שאון מעיר קול מהיכל קול ה' משלם גמול לאויביו (ישעיה סו ו).

[It is also worth noting the parallel of Malkhiot, Zikhronot, and Shofarot to the three paragraphs of Shema. The three sections in each relate to (1) God's kingship; (2) One's obligations (mitzvot) or accountability for one's obligations (judgment), and (3) the vehicle/mitzvah to allow one to fulfill the mitzvot (tzitzit – and you shall see them and do all the mitzvot) or to be remembered favorably (the shofar).]

7. Mishnah Berakhot 2:2

R. Yehoshua ben Korhah said: Why was the section of *Sh'ma* placed before that of *vi'Hayah im Shamo'a*? So that one should first accept upon himself the yoke of the kingdom of Heaven and then take upon himself the yoke of the commandments...

7. משנה מסכת ברכות פרק ב:ב

א"ר יהושע בן קרח למה קדמה שמע ליהיה אם שמוע אלא כדי שיקבל עליו עול מלכות שמים תחלה ואחר כך יקבל עליו עול מצות...

8. Mekhilta of R. Yishmael, Yitro, Parsha 6

A parable to a flesh and blood king who enters into a country. His servants said to him: Issue decrees on them. He said to them: No. After they accept my kingship, then I will issue decrees on them. For if they do not accept my kingship, they will not accept my decrees.

So God said to the Jewish People: "I am the Lord your God – You shall have no other gods before Me." He said to them, "Am I the one whose kingship you accepted upon yourselves in Egypt?" They said, "Yes." [God said:] "Just as you have accepted My kingship upon yourselves, accept my decrees: You shall have no other gods before Me."

8. מכילתא דרבי ישמעאל יתרו - פרשה ו

משל למלך בשר ודם שנכנס למדינה, אמרו לו עבדיו, גזור עליהם גזרות. אמר להם לאו, כשיקבלו את מלכותי, אגזור עליהם גזרות, שאם מלכותי לא יקבלו, גזרותי לא יקבלו.

כך אמר המקום לישראל, אנכי ה' א-להיך - לא יהיה אלהים אחרים. אמר להם, אני הוא, שקבלתם מלכותי עליכם במצרים, אמרו לו, כן. וכשם שקבלתם מלכותי עליכם, קבלו גזרותי: לא יהיה לך אלהים אחרים על פני

Notice in the Tosefta (source 9) a similar explanation to the Malkhiot, Zikhronot, and Shofarot to the one that we saw in the Sifre (source 6), which seems to see Malkhiot as a mere framing for Zikhronot. However, here the speaker is R. Akiva, the one who [in the Mishnah (source 3)] underscored the centrality of the theme of Malkhiot. However, here the text does not say "First [make Him king]," suggesting that the Malkhiot are more than just a framing. Consider also how the manuscript variants play into this question.

9. Tosefta Rosh HaShanah, 1:11

R. Akiva says: The Torah says – Bring the 'omer of barley on Pesach which is the period of barley, so that the grain shall be blessed for you...

Say before Him *Malkhiot*, *Zikhronot*, and *Shofarot*. *Malkhiot* – to make Him king over you*; *Zikhronot* – so that the memory of you should be brought before Him for good; *Shofarot* – so that your prayers should rise up before Him through the shofar blasts.

[* Other MSs: "king over all His creatures"; "king over all the makings of His hands"]

9. תוספתא ראש השנה פרק א:יא

אמ' ר' עקיבא אמרה תורה הבא עומר שעורין בפסח שהו פרק שעורין כדי שתתברך לכם תבואה...

אמרו לפניו מלכיות זכרונות ושופרות מלכיות כדי שתמליכוהו עליהם* זכרונות כדי שיבא זכרונכם לטובה לפניו שופרות כדי שתעלה תפלתכם בתרועה לפניו.

[* גירסת כ"י ערפורט: "על כל מעשיו"; גי' כ"י לונדון "על משעה ידיו"]

We have seen that R. Yochanan ben Nuri excludes Malkhiot from the triad of Malkhiot-Zikhronot-Shofarot, decouples them from the shofar blasts, and moves them to an earlier b'rakha. In this regard, consider the Mishnah in Taanit (source 10), which discusses the recitation of Zikhronot and Shofarot as part of the Amidah of a fast day. Notice that Malkhiot are not mentioned. It makes sense to assume that this position is in line with R. Yochanan ben Nuri, and does

not see Malkhiot as a theme of the day. If the central theme is Zikhronot, being remembered by God so that God will do good for us, then these are b'rakhot that can be used on fast days as well.

Rebbe Yehudah rejects this position because (according to the Gemara) Zikhronot and Shofarot only belong on Rosh HaShanah (and similar days) and not on fast days. It is possible that he believes that Malkhiot and God's kingship are also a central part of these b'rakhot, and central to the theme of Rosh HaShanah. Thus, these b'rakhot have no place on a fast day where kingship is not a theme. Notice how Rashi (source 11) introduces the b'rakha of Malkhut in explaining the position of R. Yehudah.

10. Bavli, Ta'anit, (15a), (16b)

10. בבלי תענית (טז.), (טז:)

Mishna. What is the order [of the *amidah*] for fast days?... and he recites before them twenty-four blessings, the eighteen recited daily, to which he adds six as follows, *Zikhronot*, *Shofarot*, and [these psalms]: In my distress I called unto the Lord... Rabbi Yehudah says: He does not say *Zikhronot* and *Shofarot*.

משנה. סדר תעניות כיצד? ... ואומר לפניו עשרים וארבע ברכות: שמונה עשרה שבכל יום, ומוסיף עליהן עוד שש. ואלו הן: זכרונות ושופרות. א-ל ה' בצרתה לי קראתי ויענני... רבי יהודה אומר: לא היה צריך לומר זכרונות ושופרות

Gemara. Said R. Adda of Yafu; What is the reason of R. Yehudah? Because *Zikhronot* and *Shofarot* are recited only on Rosh Hashanah and on the Yovel year and in the time of war.

גמ' [טז:]: אמר רב אדא דמן יפו: מאי טעמא דרבי יהודה - לפי שאין אומרים זכרונות ושופרות [יז.]: אלא בראש השנה, וביובלות, ובשעת מלחמה.

11. Rashi, ad. loc.

11. רש"י שם

Only on Rosh HaShanah – as we say in Rosh HaShanah (16a): Say before me *Malkhiot*, *Zikhronot*, etc.

אלא בראש השנה - כדאמרינן בראש השנה (טז, א): אמרו לפני מלכיות וזכרונות וכו'

And at a time of war – as it states, “And when a war comes...” (Num. 10:9). And I do not know where it has been explained that one says the verses of *Malkhiot*, *Zikhronot*, and *Shofarot* at a time of war.

ובשעת מלחמה - דכתיב וכי תבאו... ולא ידעינן מנא איתפריש דאומר ברכות ופסוקי מלכיות וזכרונות ושופרות בשעת מלחמה.

We have seen the debate of whether *Malkhiot* belong as part of the triad of *Malkhiot-Zikhronot-Shofarot*. The implication of this debate is whether the theme of kingship is central to the day of Rosh HaShanah or whether remembrance is the central theme. The Gemara (source 12) records a debate as to whether the b'rakha of *Kedushat HaYom*, the sanctity of the day, is coupled with *Malkhiot* or *Zikhronot*. While the Gemara focuses on technical considerations, it is worth considering how this debate could reflect the question of what the central theme of the day is – a day of God's kingship or a day of judgment and of being remembered.

We rule like Rebbe, and combine *Malkhiot* with *Kedushat HaYom*. This would indicate that kingship and coronation are the central themes of the day. Indeed, in all of our *Amidah* prayers of Rosh HaShanah, we use this coupled blessing, combining the sanctity of the day with the theme of kingship

It is for this reason that Rav Soloveitchik rules, against the Chaye Adam, that if someone forgot to say “melekh al kol ha'aretz” in the *Kedushat HaYom* of any *Amidah* even on that was not *Musaf*, he must nevertheless repeat the *Amidah*, because the theme of kingship is central to the nature of the day. However, it is worth noting that in the text of the *Malkhiot*, there is no attempt to connect this theme with the nature of the day.

In contrast, in the text of the *Zikhronot* we read: **זָה הַיּוֹם תַּחֲלַת מַעֲשֵׂיךָ, זָכְרוֹן לַיּוֹם רִאשׁוֹן. כִּי חוֹק לְיִשְׂרָאֵל. הוּא מְשַׁפֵּט לֹא-לֵהִי יַעֲקֹב** . This passage refers to the day itself, and underscores the nature of the day as a day of remembrance, quoting as a proof-text the same verse that the Talmud uses to demonstrate that Rosh HaShanah is a day of judgment.

It thus seems that matter is not fully resolved, and that the debate between the rabbis of the Talmud as to the central theme of the day continues to be reflected in the various elements of the Musaf service. Rosh HaShanah is, indeed, both a day of kingship and a day of judgment, and to determine one theme as the dominant one would limit the full complexity of the day.

12. Bavli, Rosh HaShanah, (32a)

Where is the *Kedushat HaYom* to be said? — It has been taught: Rabbi says, It should be said with the *Malkhiot*, for just as on every other occasion we find that it comes fourth [in the order of blessings], so here it should come fourth. Rabban Shimon ben Gamaliel says: It should be said with the *Zikhronot*. Just as we find that on all other occasions it is said in the middle, so here it should be in the middle.

12. גמרא בבלי ראש השנה (לב.)

והיכן אומרה לקדושת היום? תניא, רבי אומר: עם המלכיות אומרה, מה מצינו בכל מקום - ברביעית - אף כאן ברביעית. רבן שמעון בן גמליאל אומר: עם הזכרונות אומרה, מה מצינו בכל מקום באמצע - אף כאן באמצע.

We now turn our attention to Shofarot. Consider again the Tosefta (source 9) which made it explicit that the shofar was the vehicle to bring our prayers to God. Consider the similar passage from the Talmud Babil (source 13), where the explanation of the function of the shofar is more terse. According to this source, is it clear what the role of the shofar is? Does it relate to the Malkhiot or to the Shofarot? Consider again the Sifre (source 6) where the shofar is described a shofar of freedom, and whose function is to declare the future redemption. Which of these various themes most accurately describes the nature of the shofar?

Now look at the text of Shofarot (Appendix). Which themes emerge there from the introduction, from the verses, and from the conclusion of this section? Contrast this to the Malkhiot and Zikhronot sections. In those two sections, there is only one theme, but, as we have seen, they are in competition with each other for defining the central nature of the day. In the case of Shofarot, it is in competition with itself, and a wide range of themes are presented as possibilities. In searching for the meaning of the blowing of the shofar, the Rabbis drew on verses throughout the Tanakh, and rather than prescribing one meaning, they allowed all the possible meanings to exist side by side.

13. Bavli, Rosh HaShanah, (34b)

Rabbah said: God proclaimed: Recite before Me on Rosh HaShanah, *Malkhiot*, *Zikhronot*, and *Shofarot*. *Malkhiot* to declare Me king over you; *Zikhronot*, that the remembrance of you may come before Me for good; and through what? Through the shofar.

13. תלמוד בבלי ראש השנה (לד:)

אמר רבה, אמר הקדוש ברוך הוא: אמרו לפני בראש השנה מלכיות וזכרונות ושופרות. מלכיות - כדי שתמליכוני עליכם, וזכרונות - כדי שיבא לפני זכרונכם לטובה, ובמה - בשופר.

The Torah presents us with a day of Rosh HaShanah and a mitzvah whose natures are undefined. The Rabbis have attempted to clarify the meaning of the day and of the mitzvah, but they did so in a way that was true to the tradition and at the same time respected a plurality of voices. Kingship may be the central theme, but then, so may judgment. Shofar may be a vehicle for declaring God's kingship, or it may be a form of prayer to God. All the meanings are presented to us.

It is worth contrasting this to the seder night on Pesach. There we also give meaning to the mitzvot – pesach, matzah, and marror. There, however, the meaning is fixed ('pesach because God passed over'... 'matzah because the dough did not have time to leaven...'). What is not fixed is the retelling of the story. We retell the narrative in a personal way, and we interpret it in a way that is meaningful for us. We are told that when we tell the story, we are to expound from 'A wandering Armenian was my father,' that is to say, we are to interpret a narrative that is itself told in the first person singular. The seder is a ritual which takes place in the home, and the personal and familial dimensions are emphasized, and hence we are able to focus on the subjective. However, this is only possible because the meaning of the day and of its mitzvot is fixed. With that established, we can find ourselves in the larger narrative, and connect this larger narrative to our own personal one.

In contrast, Rosh HaShanah and the shofar need definition. This is not for us to do each person separately. We must define the day and the mitzvah as a community, and the Rabbis have created a text for us to all share as a community. [Many laws of the Malkhiot, Zikhronot, and Shofarot point to their communal nature. Some examples are: (1) we disallow the use of verses that relate to the individual and not the community, (2) we do not blow the shofar with the Malkhiot, Zikhronot, and Shofarot when one is praying in private, and (3) according to a number of Rishonim we do not recite these verses in our silent Amidah, but only in the communal repetition (this is not our ruling).]

However, just because we must define this as a community, through the guidance of the Tanakh and our tradition, this does not mean that we must exclude meanings and possibilities. As opposed to the day of Pesach and the mitzvot of the seder night, many possible themes can define the day of Rosh HaShanah and the mitzvah of shofar. Within the context of our communal shaping, we, as individuals, can connect to the meanings that most deeply resonate with us. I always cry at certain parts of the Amidah. I have no doubt that others cry at quite different parts. Let us embrace the multiple meanings that we have been presented with, appreciate the message of a mesorah that makes room for a range of themes and voices. May each of us strive to connect to the various themes of the Malkhiot, Zikhronot, and Shofarot, to connect in a way that is individually meaningful, and to ultimately connect to God on this Day of Awe.

Appendix – The Text of the Malkhiet, Zikhronot, and Shofarot

מלכויות

עלינו לשבח לאדון הכל, לתת גדלה ליוצר בראשית... הוא א-להינו אין עוד...
... להעביר גלולים מן הארץ, והאילים כרות יפרתו, לתקן עולם במלכות ש-די. וכל בני בשר יקראו
בשמך, להפנות אליך כל רשעי ארץ... ויקבלו כלם את עול מלכותך, ותמלוך עליהם מהרה לעולם ועד. כי
המלכות שלך היא, ולעולמי עד תמלך בכבוד.
פכתוב בתורתך: ה' ימלוך לעולם ועד.
ונאמר: לא הביט און ביעקב, ולא ראה עמל בישראל, ה' א-להיו עמו, ותרועת מלך בו.
ונאמר: ויהי בישראל מלך בהתאסף ראשי עם יחד שבטי ישראל.
ובדברי קדשך כתוב לאמר: כי לה' המלוכה ומשל בגוים.
ונאמר: ה' מלך גאות לבש, לבש ה' עוז התאזר, אף תכון תבל בל תמוט.
ונאמר: שאו שיערים ראשיכם והנשאו פתחי עולם ויבוא מלך הכבוד. מי זה מלך הכבוד ה' עזוז וגבור ה'
גבור מלחמה. שאו שיערים ראשיכם ונשאו פתחי עולם ויבוא מלך הכבוד. מי הוא זה מלך הכבוד ה' צ-
באות הוא מלך הכבוד סלה.
ועל ידי עבדי הנביאים כתוב לאמר: כה אמר ה' מלך ישראל וגואלו ה' צ-באות, אני ראשון ואני אחרון,
ומבלעדי אין אלהים.
ונאמר: ועלו מושעים בהר ציון לשפוט את הר עשו והיתה לה' המלוכה.
ונאמר: והיה ה' למלך על כל הארץ ביום ההוא והיה ה' אחד ושמו אחד.
ובתורתך כתוב לאמר: שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד.

א-להינו וא-להי אבותינו, מלוך על כל העולם כלו בכבודך, והנשא על כל הארץ ביקרך, והופע בהדר גאון
עזך על כל יושבי תבל ארץ, וידע כל פעול, כי אתה פעלתו, ויבין כל יצור, כי אתה יצרתו, ויאמר כל אשר
נשמה באפו, ה' אלהי ישראל מלך, ומלכותו בכל משלה. קדשנו במצותיך, ותן חלקנו בתורתך, שבענו
מטובך ושמחנו בישועתך, וטהר לבנו לעבדך באמת, כי אתה א-להים אמת, ודברך אמת וקיים לעד.
ברוך אתה ה', מלך על כל הארץ, מקדש ישראל ויום הזכרון.

זכרונות

אתה זוכר את כל המפעל. וגם כל היצור לא נכחד ממך. הכל גלוי וידוע לפניך ה' אלהינו, צופה ומביט עד
סוף כל הדורות. כי תביא חוק זכרון להפקד כל רוח נגפש. להזכר מעשים רבים והמון בריות לאין תקלית.
מראשית קזאת הודעת, ומלפנים אותה גלית. זה היום תחלת מעשיך, זכרון ליום ראשון. כי חוק לישראל
הוא משפט לא-להי יעקב.
ועל המדינות בו יאמר איזו לחרב, ואיזו לשלום, איזו לרעב, ואיזו לשבע, ובריות בו יפקדו להזכירם לחיים
ולמות. מי לא נפקד כהיום הזה. כי זכר כל היצור לפניך בא. מעשה איש ופקדתו ועלילות מצדדי גבר.
מחשבות אדם ותחבולותיו ויצרי מעללי איש.
אשרי איש שלא ישכח, וכן אדם יתאמץ בה, כי דורשיך לעולם לא יכשלו, ולא יכלמו לנצח כל החוסים בה.
כי זכר כל המעשים לפניך בא ואתה דורש מעשה כלם.
וגם את נח באהבה זכרת. ותפקדהו בדבר ישועה ורחמים, בהביאך את מי המבול לשחת כל בשר מפני
רוע מעלליהם. על כן זכרונו בא לפניך ה' א-להינו, להרבות זרעו כעפרות תבל וצאצאיו כחול הים.

כְּתוּב בְּתוֹרַתְךָ: וַיִּזְכֹּר אֶל־לֵהִים אֶת נח, וְאֶת כָּל הַחַיָּה, וְאֶת כָּל הַבְּהֵמָה, אֲשֶׁר אִתּוֹ בַּתְּבָה, וַיַּעֲבֵר אֱלֹהִים רוּחַ עַל הָאָרֶץ וַיִּשְׁכַּח הַמַּיִם.

וּנְאֻמָּה: וַיִּשְׁמַע אֶל־לֵהִים אֶת נְאֻקְתָּם, וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת בְּרִיתוֹ, אֶת אַבְרָהָם אֶת יִצְחָק וְאֶת יַעֲקֹב. וּנְאֻמָּה: וְזִכְרָתִי אֶת בְּרִיתִי יַעֲקֹב, וְאֶת בְּרִיתִי יִצְחָק, וְאֶת בְּרִיתִי אַבְרָהָם אֶזְכֹּר, וְהָאָרֶץ אֶזְכֹּר. וּבְדַבְרֵי קִדְשֶׁךָ כְּתוּב לֵאמֹר: זָכַר עָשָׂה לְנִפְלְאוֹתָיו, חֲנוּן וְרַחוּם הוּא. וּנְאֻמָּה: טָרַף נֶתַן לִירְאָיו, יִזְכֹּר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ. וּנְאֻמָּה: וַיִּזְכֹּר לָהֶם בְּרִיתוֹ, וַיִּנְחַם כָּרֵב חֲסִדָּיו. וְעַל יְדֵי עֲבָדֶיךָ הַנְּבִיאִים כְּתוּב לֵאמֹר: הַלּוֹךְ וְקִרְאתָ בְּאָזְנֵי יְרוּשָׁלַיִם לֵאמֹר, כֹּה אָמַר ה' זִכְרָתִי לָךְ חֲסִד גְּעוּרֶיךָ, אֲהַבְתָּ כְּלוּלוֹתֶיךָ, לְכַתֵּךְ אַחֲרֵי בַמִּדְבָּר, בְּאָרֶץ לֹא זְרוּעָה. וּנְאֻמָּה: וְזִכְרָתִי אֲנִי אֶת בְּרִיתִי אוֹתְךָ בִּימֵי גְעוּרֶיךָ, וְהַקִּימוֹתִי לָךְ בְּרִית עוֹלָם. וּנְאֻמָּה הַבּוֹ יִקְרֵי לִי אֶפְרַיִם, אִם יִלְדֵי שְׁעִשׂוּעִים, כִּי מִדֵּי דַבְרֵי בּוֹ זָכֹר אֶזְכְּרֶנּוּ עוֹד, עַל כֵּן הִמּוֹ מֵעַי לּוֹ, רַחֵם אַרְחֻמֶנּוּ נָא ה'.

אֶל־לֵהִינוּ וְאֶל־לֵהִי אֲבוֹתֵינוּ, זְכַרְנוּ בְּזַכְרוֹן טוֹב לְפָנֶיךָ, וּפְקַדְנוּ בְּפְקֻדַת יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים מִשְׁמֵי שָׁמַיִם קִדְּם, וְזָכַר לָנוּ ה' אֶל־לֵהִינוּ אֶת הַבְּרִית וְאֶת הַחֲסִד וְאֶת הַשְּׁבוּעָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְרָהָם אֲבִינוּ בְּהַר הַמֹּרֶיָה. וְתִרְאֶה לְפָנֶיךָ עֲקֵדָה שְׁעָקַד אַבְרָהָם אֲבִינוּ אֶת יִצְחָק בְּנוֹ עַל גְּבִי הַמִּזְבֵּחַ, וְכַבֵּשׁ רַחֲמָיו לְעִשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלִבְבֵי שְׁלָם, כֵּן יִכְבְּשׁוּ רַחֲמֶיךָ אֶת כַּעֲסֶךָ מֵעַלֵינוּ, וּבְטוֹבְךָ הַגְּדוֹל יִשׁוּב חֲרוֹן אַפֶּךָ מֵעַמְּךָ וּמֵעִירְךָ וּמֵאַרְצְךָ וּמִנְחֻלְתֶּךָ. וְקִיָּם לָנוּ ה' אֱלֹהֵינוּ אֶת הַדְּבָר שֶׁהִבְטַחְתָּנוּ בְּתוֹרַתְךָ עַל יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדְּךָ מִפִּי כְּבוֹדְךָ כְּאֹמֵר. וְזִכְרָתִי לָהֶם בְּרִית רֵאשִׁינִים אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְעֵינֵי הַגּוֹיִם לְהִיוֹת לָהֶם לֹא־לֵהִים, אֲנִי הוּא. כִּי זֹכַר כָּל הַנִּשְׁכָּחוֹת אֲתָה הוּא מֵעוֹלָם, וְאִין שִׁכְחָה לְפָנֶיךָ כֹּסֵא כְּבוֹדְךָ, וְעֵקֶדְתָּ יִצְחָק, לְזַרְעוֹ הַיּוֹם בְּרַחֲמִים תִּזְכֹּר. בְּרוּךְ אַתָּה ה', זֹכֵר הַבְּרִית.

שופרות

אַתָּה נִגְלִיתָ בְּעֵנֶן כְּבוֹדְךָ עַל עַם קִדְשֶׁךָ לְדַבֵּר עִמָּם. מִן הַשְּׁמַיִם הִשְׁמַעְתָּם קוֹלְךָ, וְנִגְלִיתָ עֲלֵיהֶם בְּעַרְפְּלֵי טַהַר. גַּם כָּל הָעוֹלָם כָּלוּ חַל מִפָּנֶיךָ, וּבְרִיּוֹת בְּרֵאשִׁית חֲרָדוֹ מִמֶּךָ, בְּהַגְלוֹתְךָ מִלְּכַנּוֹ עַל הַר סִינִי לְלַמֵּד לְעַמְּךָ תּוֹרָה וּמִצְוֹת. וַתִּשְׁמַעֵם אֶת הוֹד קוֹלְךָ, וַדְּבָרוֹת קִדְשֶׁךָ מִלְּהַבּוֹת אֵשׁ. בְּקוֹלוֹת וּבְרַקִּים עֲלֵיהֶם נִגְלִיתָ, וּבְקוֹל שׁוֹפָר עֲלֵיהֶם הוֹפַעְתָּ.

כְּתוּב בְּתוֹרַתְךָ: וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בַּהִיּוֹת הַבִּקְרָה, וַיְהִי קוֹלוֹת וּבְרַקִּים וְעָנָן כְּבֹד עַל הָהָר, וְקוֹל שׁוֹפָר חֲזַק מְאֹד, וַיִּחַרְד כָּל הָעָם אֲשֶׁר בְּמַחֲנֶה. וּנְאֻמָּה: וַיְהִי קוֹל הַשׁוֹפָר הוֹלֵךְ וְחֲזַק מְאֹד, מֹשֶׁה יְדַבֵּר וְהֵאֱלֵהִם יַעֲנֶנּוּ בְּקוֹל. וּנְאֻמָּה: וְכָל הָעָם רוֹאִים אֶת הַקּוֹלוֹת, וְאֶת הַלְּפִידִם, וְאֶת קוֹל הַשׁוֹפָר וְאֶת הָהָר עֹשֵׁן, וַיִּרְא הָעָם וַיִּנְעוּ וַיַּעֲמְדוּ מֵרַחֵק.

וּבְדַבְרֵי קִדְשֶׁךָ כְּתוּב לֵאמֹר: עֲלָה אֶל־לֵהִים בְּתַרוּעָה, ה' בְּקוֹל שׁוֹפָר. וּנְאֻמָּה: בְּחֻצְרוֹת וְקוֹל שׁוֹפָר, הִרְיעוּ לְפָנֶיךָ הַמֶּלֶךְ הוּא. וּנְאֻמָּה תִקְעוּ בַחֲדָשׁ שׁוֹפָר בְּכֶסֶה לְיוֹם חַגְנוֹ כִּי חוֹק לְיִשְׂרָאֵל הוּא מִשְׁפָּט לֹא־לֵהִי יַעֲקֹב. וּנְאֻמָּה הַלְלוּ־הַ הַלְלוּ אֶל־בְּקִדְשׁוֹ, הַלְלוּהוּ בְּרַקִּיעַ עֲזוֹ. הַלְלוּהוּ בְּגְבוּרָתוֹ, הַלְלוּהוּ כְּרוֹב גְּדֻלוֹ. הַלְלוּהוּ

בתקע שופר, הללוהו בנגל וכנור. הללוהו בתוף ומחול, הללוהו במננים ועגב. הללוהו בצלצלי שמע, הללוהו בצלצלי תרועה. כל הנשמה תהלל י-ה, הללויה-ה. ועל ידי עבדיך הנביאים כתוב לאמר: כל ישבי תבל ושכני ארץ, פנשא נס הרים תראו וכתקוע שופר תשמעו.

ונאמר: והיה ביום ההוא יתקע בשופר גדול, ובאו האבדים בארץ אשור, והנדחים בארץ מצרים, והשתחוו לה' בהר הקדש בירושלים.

ונאמר: וה' עליהם יראה, ויצא ככרם חצו, ואדני ה' בשופר יתקע, והלך בסערות תימן. ה' צבאות יגן עליהם, כן תגן על עמך ישראל בשלומך.

א-להינו וא-להי אבותינו, תקע בשופר גדול לחרותנו, ושא נס לקבץ גליותינו, וקרב פזורינו מבין הגוים, ונפוצותינו כנס מירפתי ארץ. והביאנו לציון עירך ברנה ולירושלים בית מקדשך בשמחת עולם, ושם נעשה לפניהך את קרבנות חובותינו, כמצנה עלינו בתורתך, על ידי משה עבדך מפי כבודך, כאמור: וביום שמחתכם ובמועדיכם ובראשי חדשיכם, ותקעתם בחצוצרות על עולותיכם ועל זבחי שלמיכם, והיו לכם לזכרון לפני א-להיכם, אני ה' א-להיכם.

כי אתה שומע קול שופר, ומאזין תרועה, ואין דומה לה. ברוך אתה ה', שומע קול תרועת עמו ישראל ברחמים.